

berne for ikke at være istand til at varetage deres egne Anliggender. Jeg skal ikke tale om, at efter den europæiske Statsret mange af de største og mægtigste Riger regjeres af Dvinder; thi det veed Enhver af egen Erfaring, at deres Indflydelse selv paa de vigtigste Anliggender i mange Forhold er meget stor, og at det selv i de meest intime private Forhold ligesaa tidt er Dvinderne som Manden, der tager den egentlige Bestemmelse. Jeg har derfor været i stor Tvivl, om man kan sige, at der seer Dvinderne deres virkelig fulde Ret ved nu blot at gjøre dem til mindreaarige under Curator paa den Tid, da Manden bliver fuldmyndig. Jeg skal imidlertid ikke urgere, at de i den Henseende stilles paa lige Fod med Mændene, skjøndt jeg troer, at alle virkelige Motiver maatte føre hertil, og at hvad der mangler Dvinderne er Institutternes og ikke Vorherres Fæll, saa at hvad der kunde vække Betænkelse ialtsald vil bortfalde tilligemed Grundene derfor. Hvis man imidlertid nu kun vil blive staaende her ved og ikke lade Dvinderne blive mindreaarige under Curator med det 18de Aar og fuldmyndige med det 25de Aar — hvad jeg troer er deres Ret og hvad jeg mener, at der ingen Fare er ved at indrømme — hvis man skulde finde dette Spring for stort efter den stundige Gang, hvortil Udviklingen hos os foregaaer, skal jeg henlede Opmærksomheden paa, om der dog ikke i ethvert Tilfælde ved Siden deraf maatte forbeholdes Ret til at give Fuldmyndighedsbevilling i Tilfælde, hvor der dertil var tilstrækkelig Anledning. Jeg troer nemlig vel, at i de allerfleste Tilfælde vil det, at have en Curator ved sin Side, ikke for den ugifte Pige være af nogen sær stor Uleilighed; men det er ganske sikkert, at, hvis den Lov, der ogsaa vil fremkomme i indværende Session angaaende Næringsdrift, og hvortil jeg troer der ligger et andet af de store Punkter, i hvilke man i høi Grad har forsyndet sig imod Dvinderne, skulde — hvad allerede Lovudkastet gjør og hvad maaskee Resultatet af Forhandlingerne yderligere vil gjøre — aabne dem en langt lettere Udgang til mangfoldige Næringsveie, da vil det vise sig, at det at være myndig under Curator vil for Mange ikke være

tilstrækkeligt. Jeg troer altsaa, at i saa Henseende vilde Formaålet kunne naaes, naar der ved Siden af den almindelige Regel om, at enhver 25aariig Dvinde er myndig under Curator, forbeholdtes Overvrighederne den samme Udgang, som de nu have, til at give Fuldmyndighedsbevilling, naar dertil var tilstrækkelig Anledning, hvortil blandt Andet ogsaa hører, at de have virkelig Brug derfor; derved troer jeg, at det vilde i Realiteten kunne opnaaes, som burde tilsigtes, og at det altsaa i ethvert Tilfælde vilde være en med vor øvrige Udvikling mere analog og lempelig Maade at gaae frem paa.

Jeg skal, uagtet Spørgsmaalet i dets Heelhed om Dvindernes Stilling ikke i og for sig foreligger, dog tillade mig at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa endnu et andet Punkt. Det vil være i Erindring, at der ved Arveloven af 1845 gjordes et ikke uvigtigt Skridt til at udføre det, som skuldes i en endnu højere Grad end det, der gjøres ved dette Lovudkast, nemlig Dvinderens lige Arveret med Manden; den nævnte Lov gjorde et vigtigt Skridt dertil, men den lod ogsaa et vigtigt Punkt staae usgjort. Der viste sig i de raadgivende Stænder en stærk Stemning for ogsaa at gjøre dette Skridt, og jeg mindes tydeligt, at den daværende kongelige Commissariis Indvendinger derimod vare af den Beskaffenhed, at de ikke efterlode den mindste Tvivl om, at det ogsaa var hans personlige Mening, at dette Skridt burde gjøres; men man fandt Skridtet for stort. Der er imidlertid nu hængaet et Decennium, og det vilde være mig meget kjær — jeg haaber, at den høitærede Formand ikke har Noget imod, at dette Spørgsmaal inddrages her, da Leiligheden dertil bydes — om den høitærede Justitsminister maatte være saaledes paa det Rene med sin Mening, at han kunde udtale sig angaaende, hvorvidt et saadant Skridts Foretagelse inden meget lang Tid kunde ventes fra hans Side. Jeg troer, at, naar Dvinderne saaledes fik lige Arveret med Mændene, og naar de dertil fik en friere Raadighed over deres Eiendom, og fremfor Alt, naar de fik en langt større og lettere Udgang til Næringsdrift — Noget, hvorved jeg dog ikke videre skal dvæle — saa vilde der